

Becsy András

1991 – cetlik

FÓDA:

Üdvözlét, jövevény! Hát végre mi is parolázunk!
Láttam a tegnapi táncod, ropta együttesetek lent,
távol, a völgyalj pódiumán, míg több ezer ember
tapsa vigyázta a lankán szép ütemét, a fülemben
hallom a völgyet most is, szív dobog így, amikor már
szomjas a vérre, a pulzus fürge, a test vele lüktet.
Mit keresel most itt, vadhajnalban, folyosónkon?
Ekkor, ilyenájt ébred tán a magyar tifeleitek?

BOLYGÓ:

Nektárnak hazudott pálinkátok kora este
gyors' kiterített, s most már (fogjuk rá) kipihenten
csizmámat keresem, még itt megvolt, legalábbis
úgy emlékszem, rémlik, kábán benne csoszogtam.

FÓDA:

És mondd, mért is olyan sietős ez a házkutatás most?
Alhatsz még, holnap visz a busz haza benneteket csak,
déli harangszó ébreszt itt, szellőzhet a fej még.

BOLYGÓ:

Lüktet a lábam vádlija, szárba dagadt, de szerencse,
hogy nem tépett görcs az izomba a műsor után, ám
aztán arra riadtam mégis, hogy szigonyát a
Földrázó Poszeidón vágja belém, iszonyú volt,
rögtön rúgtam volna le lábbelimet, de se hamva,
híre sehol, hát azt kutatom most egyre azóta.

FÓDA:

Látom, mint a parasztembernek az eszköze: sarló,
jól megfent kasza, része a testnek, munkaruhád nem
jelmez, pórusaidba ivódott sós leve, illat
lett szaga, teljesség ez, akár a dió meg a héja.

BOLYGÓ:

Tegnap a fellépést követően a domb tetejére
ballagtunk fel néhány helybelivel, kik az Ursust
vették egyre nekünk, üvegek koccantak, a sörhab
kis buborékjai pukkantak szét frissen a légben,
nagy levegőt szívott be a táj, de a színpad előtt még
ott járöröztek fel-alá a román katonák, a
lelkesedést kordában tartani jöttek a térre,
fegyver a vállon, csak hogy tudjuk, merre, hová, hány
méter, s rám köszön akkor egy agg, a kalapja kezében,
honnan, kérdezi ő, *Magyarországról*, felelek rá,
baljával belenyúl a kalapba, s amíg kotorászik,
kérném, mondja, lehetne, ha tudna, ha lenne olyan jó,
küldene nékem postán Szentírást odaátról,
s húzza kalapjából ki a cetlit, *a cetlin a címem,*
címem a cetlire írtam, nyújtja felém, de egy új kéz
megböki vállam, küldene postán, címe a cetlin,
s egyre csak érkeznek, *Szentírást, hogyha lehetne,*
kaptat a lankán fel hozzám az a sok koros ember,
honnan, kérdezi mind, *Magyarországról*, felelek rá,
Hermány, Tusnád, Bükszád, Torja, Uzonka, Mikó, és
cetlin a cím, csizmám szárába dugom bele mindet.
Hol van a csizma, s a sok „*kéremhalehetne-papírka*”?

FÓDA:

Lassan a hajnal már belebotlik a reggeli fénybe,
áporodott levegőt visz a lanyha huzat ki a széttárt
ablakon át a szobákból, míg te csak egyre kutatsz itt.
Hallom a lépted, néha megállsz, majd újra megindulsz,

szomjas a vérre a szív, hát fürge a pulzus ilyenkor.
Nem tud aludni az ember, lépne előre, de nincs meg
már, amivel. Mennénk. Folyosóknak vadjai lettünk.

BOLYGÓ:

Lüktet a láb, vastag bricseszemtől így is alig volt
hely számára a csizmám szárában, zavaró volt
ott az a több tucat apró fecni, csodálom a görcsöt,
hogy csak hajnaltájt szaggatta az izmaimat meg.
Érzem a cetlik szülte körömnyi csomómat a húsban,
csak vékonyka papírok, mégis sánta az edzett
test tőlük, ha együtt van mind, és egyre feszülnek.
Tán még azt a rakás katonát is kis bicegésre
oktatnák, amelyik tegnap fel-alá menetelt ott.
Falvak, címek, Szentírás, s az a sok koros ember...
Mennyi ilyen kis cetli heverhet szerte a lankán.
Görcseim ők! Csak húzom a lábam a reggeli fényben.

FÓDA:

Ám engem most ágyba vezényel a Nap, nyugovóra
térek. Leld meg a csizmádat, jövevény, parolát rá!

BOLYGÓ:

Elvesztettem már mindent, a remény oda...

FÓDA:

Végleg?

Órzi a múltat a kő és évgyűrűkben a fák is

(Lázár Balázs: *Trianon-ecloga*)